

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

Germanor: Som una gran família

M'adreço a vosaltres com a bisbe administrador diocesà. Com ja sabeu, des de que el papa Francesc va nomenar el bisbe Mons. Josep Àngel Saiz Meneses com a arquebisbe de Sevilla, el dret de l'Església preveu que mentre duri aquesta situació i fins que el sant Pare nomeni un nou bisbe, la diòcesi sigui conduïda per un administrador diocesà. I el sentit que té aquesta expressió inclou també el de vetllar pel sosteniment material de l'Església, la diòcesi de Terrassa en aquest cas.

Un any més, la Jornada de Germanor que avui celebrem ens ajuda a expressar que els cristians formem part d'una gran família que va més enllà dels llaços de sang i de parentiu. I és que som la família dels fills de Déu.

Ara bé, és important tenir clar de què estem parlant quan parlem de l'Església. Què és per a nosaltres l'Església? Molts no ho saben, i a vegades es pensa que l'Església és com una associació, una mena d'ONG, o una empresa, o un club de seguidors d'un ideal, institucions totes aquestes molt útils per a la societat certament. Fins i tot hi ha cristians que pensen que l'Església són el Papa i els bisbes, només ells.

Però l'Església és una realitat molt més gran que tot això, perquè com hem dit és la família de Déu: és Jesucrist amb tots el batejats, formant un mateix cos amb Ell que n'és el cap i tots nosaltres que som els seus membres, segons la imatge que presenta sant Pau a la Primera carta als cristians de Corint (1Cor 12,12-27).

I l'Església en aquest món la formem homes i dones que hi vivim, i necessitem els mitjans d'aquest món per sostenir-la, per estendre-la i fer-la créixer. Necessitem el vostre ajut econòmic per a la vida d'a-

quest «cos» en el món present. Ens n'hem de sentir responsables perquè tots formem part d'aquesta família.

Amb motiu d'aquesta jornada posem de manifest, una vegada més, la vida de l'Església que anuncia la Bona Nova de Jesucrist, celebra els sagraments i serveix i ajuda els altres, especialment els més necessitats. I això es fa des de les parròquies, delegacions, comunitats religioses, escoles, institucions, Seminari, Càritas, etc. Gràcies al treball de molts, preveres i diaques, religiosos i laics això es fa possible. Perquè tots som responsables de

la vida d'aquesta gran família, la família dels fills de Déu.

És per tot això que agraeixo en nom de la diòcesi la vostra col·laboració en tants camps d'acció i també amb el suport econòmic que necessitem per tal de portar-ho a la pràctica.

A la vegada, demano a tots els fidels, sacerdots i diaques, seminaristes, persones consagrades, laics, famílies, infants, amb un record especial pels malalts, que preguem pel nou bisbe que el Senyor ens vulgui enviar, sigui qui sigui.

ENTREVISTA

Atenció plena

ANNA M. RIFÀ

L'eina pedagògica basada en la pràctica de l'atenció plena, que proposa l'Escola Vedruna a través del programa *Escola Atenta*, pretén ser una eina d'acompanyament en el creixement integral de la persona. Ofereix un munt d'activitats que giren al voltant d'un pilar bàsic: la focalització en el moment present i en l'experiència de l'atenció plena. La professora Anna M. Rifà, historiadora, pedagoga i docent a l'Escola Vedruna Vall de Terrassa és la creadora i responsable del Programa Escola Vedruna *Escola Atenta*.

Com implanteu aquesta eina?

Els exercicis d'atenció plena són l'eix fonamental per desenvolupar i fer créixer les tres dimensions de l'alumne: educativa, benestar i interior. S'implanta a partir d'una formació prèvia a les comunitats educatives per tal que, després de fer-ne experiència, ho puguin transmetre i compartir a l'aula.

Què proposa a infants i joves per arribar a trobar la felicitat?

Cal facilitar el camí en l'educació en valors, però és molt important, i cada vegada més, convidar-los a la pràctica de l'atenció plena, per arribar per si mateixos a ser més conscients del moment present i viure la vida amb una qualitat i saviesa que necessàriament els portarà a estar en pau i a trobar la felicitat.

Per què és tan important la pràctica del silenci?

Educar en el silenci dona eines per tal que les persones trobem el camí per a descobrir qui ets i què estàs cridat a ser. No estem acostumats al silenci: fa basarda, por, i la por paralitza i no deixa avançar. Quan aprens a fer silenci fas un salt i el silenci t'obre a la vida, al transcendent. Quan fas silenci descobreixes la realitat que ets. Cal una nova manera de mirar, de convidar, d'educar en l'espiritualitat, en la transcendència, i a aquesta nova mirada s'hi arriba a través del silenci, de l'amor, de la compassió i de la gratitud.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Segadors pel Regne

«Com el beat Pere Tarrés, exclamo: "Senyor, demà Sacerdot!". Després de l'Eucaristia i de sopar amb una colla de familiars i amics, en un ambient d'amistat i família, descanso l'última nit abans de rebre l'ordenació de prevere. Els meus sentiments són d'una gran serenor. Envoltat d'amics, com Jesús a l'últim sopar, em preparo per rebre un gran do i amb el salmista canto: "la part que m'ha tocat és deliciosa, m'encisa la meua heretat!" (Sl 16,6).

»Gràcies, Senyor, per aquest do tan gran. És tard, però no vull deixar perdre l'oportunitat d'escriure unes ratlles abans de l'ordenació. De fons sento els grills, alguna granota i algun ocellot que s'espanta. Tranquil·litat, olor de sega, demà dos nous segadors més pel Regne de Déu. Fes-me fidel! Gràcies, Senyor, per la serenor que sento en el cor, per l'alegria, per la pau i per la naturalitat i senzillesa amb la qual experimento que abraçaré el ministeri sacerdotal. Demà un nou dia i amb ell una nova vida, un nou món, un nou horitzó... I que no oblidis que el regal més gran és que el meu cor serà més semblant al teu... Aquí rau la meua felicitat i la meua plenitud. Sacerdot, Senyor. Mossèn, com

ens anomena entranyablement la gent. Per sempre. Tot i jo mateix i les meves pobreses. Tu ho has volgut, Senyor. Saps que mai ho vaig cercar, vas ser tu qui em vas venir a buscar, i com a Pere i als germans Jaume i Joan, em vas parlar al cor dient-me: "No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes" (Lc 5,10). Tu ho has volgut, jo ho he estimat i en la teva voluntat he trobat la pau, l'alegria, la Vida... Gràcies per la gent que has posat en el meu camí, especialment la família, els amics, els formadors. Tu portes l'obra, Senyor, porta-la tu a terme. Gràcies, Senyor, gràcies. Que demà gaudeixi cada moment de l'ordenació. Dona'm la teva pau. Allunya del meu fràgil cor les angoixes del maligne i fes que ho visqui amb gran alegria. Et prego pels qui seran a l'ordenació, pels qui no poden venir. Per tots els qui la viuran. Renova els nostres cors. Fes que et coneguem més, Senyor. Santa Maria, Mare de Déu, prega per aquest fill teu. No em deixis, mare meua. Fes que em deixi ajudar en els moments de prova.»

Sortí el sol i amb ell el nou dia, el bisbe l'imposà les mans. «Ets sacerdot per sempre segons l'ordre de Melquisedec» (He 7,17).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Papa en Asís con los pobres

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En el Mensaje para la primera Jornada Mundial de los Pobres del 2017, el Papa manifestaba su deseo de que, en la semana anterior, las comunidades cristianas se comprometieran «a organizar diversos momentos de encuentro y de amistad, de solidaridad y de ayuda concreta»; con el fundamento puesto siempre en la oración, «no hay que olvidar —decía— que el padrenuestro es la oración de los pobres». En el mensaje de este 2021, comunica su deseo de que la Jornada, que llega a su quinta edición, «arraigue cada vez más en nuestras iglesias locales y se abra a un movimiento de evangelización que en primera instancia salga al encuentro de los pobres, allí donde estén».

El próximo domingo, XXXIII del tiempo ordinario, con el lema: «A los po-

bres los tenéis siempre con vosotros» (Mc 14,7), celebraremos la V Jornada. Así pues, comenzamos la semana de preparación.

El viernes día 12 de noviembre, el Santo Padre se desplazará a Asís en una visita privada. El Papa tendrá momentos de escucha y oración con unas 500 personas de toda Europa para preparar la Jornada Mundial de los Pobres del 14 de noviembre. Un abrazo, una oración, un momento de escucha con los pobres.

Que santa María de los Ángeles acompañe, en el inicio del camino sinodal, el abrazo del Papa a los pobres, en este «pequeño lugar», en la Porciúncula.

Que esta caricia de nuestra Madre María, nos guíe a todos en la conversión a la «pobreza».

Lectures de la missa diària i santoral

8. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sv 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Deodat I, papa (615-618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

9. □ Dimarts [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jn 2, 13-22]. Dedicació de la basílica del Laterà. Festa del Sant Crist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, soldat mr. (s. IV).

10. □ Dimecres [Sv 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i dr. de l'Església. Sant Andreu Avelí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

11. □ Dijous [Sv 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia. Sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Divendres [Sv 13,1-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians. Sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Dissabte [Sv 18,14-16 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI). Sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. ■ † Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure». Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa». Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam».

Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país».

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meua.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Síó, per tots els segles. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament».

Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molt rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia».

Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, se alzó el profeta Elías y fue a Sarepta. Traspasaba la puerta de la ciudad en el momento en el que una mujer viuda recogía por allí leña. Elías la llamó y le dijo: «Tráeme un poco de agua en el jarro, por favor, y beberé». Cuando ella fue a traérsela, él volvió a gritarle: «Tráeme, por favor, en tu mano un trozo de pan». Ella respondió: «Vive el Señor, tu Dios, que no me queda pan cocido; solo un puñado de harina en la orza y un poco de aceite en la alcuza. Estoy recogiendo un par de palos, entraré y prepararé el pan para mí y mi hijo, lo comeremos y luego moriremos». Pero Elías le dijo: «No temas. Entra y haz como has dicho, pero antes prepárame con la harina una pequeña torta y tráemela. Para ti y para tu hijo la harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará hasta el día en que el Señor conceda lluvias sobre la tierra"». Ella se fue y obró según la palabra de Elías, y comieron él, ella y su familia. Por mucho tiempo la orza de harina no se vació ni la alcuza de aceite se agotó, según la palabra que había pronunciado el Señor por boca de Elías.

Salm responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Síón, de edad en edad. R.

Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 9,24-28)

Cristo entró no en un santuario construido por hombres, imagen del auténtico, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena. Si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde la fundación del mundo. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de los tiempos, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez; y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ofreció una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, para salvar a los que lo esperan.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, Jesús, instruyendo al gentío, les decía: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en las plazas, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas y aparentan hacer largas oraciones. Esos recibirán una condenación más rigurosa». Estando Jesús sentado enfrente del tesoro del templo, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban mucho; se acercó una viuda pobre y echó dos monedillas, es decir, un cuadrante. Llamando a los discípulos, les dijo: «En verdad os digo que esa viuda pobre ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir».

«Aquesta viuda
pobra és la que
ha donat
més que tots»**JORDI LATORRE, SDB**

Director de l'ISCR Don Bosco

Estem arribant a la fi de l'any litúrgic i, per tant, a la lectura semicontinuada de l'Evangelí de Marc.

Aquests darrers diumenges l'Evangelí ens presenta l'activitat de Jesús a Jerusalem, just abans de l'inici del drama: la seva passió i creu, però també de la seva resurrecció.

El fragment d'avui, ja a la fi del capítol 12 de l'Evangelí de Marc, ens presenta el contrast que Jesús percep entre la pobra vídua i els mestres de la Llei que es passegen pel Temple i els carrers de Jerusalem.

Mentre que els mestres de la Llei només busquen el reconeixement de la gent, les almoines de la gent pietosa i els banquetes entre els principals dirigents del poble, la pobra vídua diposita entre les ofrenes del Temple les poques monedes amb què compta per subsistir.

A l'atri del Temple, davant la sala del tresor, hi havia unes safates per recollir les almoines dels fidels, especialment les dues dracmes que tot jueu adult havia de donar anyalment per al sosteniment del culte (cf. Mt 17,24). Una dracma grega corresponia en aquell temps a un denari romà, és a dir, al sou d'un dia de treball d'un jornalero.

Jesús percep que ha donat més aquesta pobra dona que totes les altres persones, perquè ella ha donat del que li és necessari, mentre que els altres donen del superflu, o del que no els és necessari. Va passar igual amb la vídua de Sarepta, com diu la primera lectura, que va acollir el profeta Elies i va compartir amb ell el que li quedava de menjar per a ella i el seu fill: ho va donar tot.

Aquest episodi constitueix una bona fotografia també de la nostra societat. Els dirigents polítics i socials, però sovint també els dirigents eclesiàstics, procuren més pel mateix honor que pel servei a la societat, especialment als més necessitats. Però ens pot passar també a nosaltres, que, tenint la vida assegurada, ens conformem amb donar del superflu, en comptes d'arribar-nos a donar del que és necessari, com freqüentment fa la gent més humil.

La vídua pobra d'aquest episodi és figura i profecia del mateix Jesús: ell també va donar tot el que tenia, perquè es va donar a si mateix per tots nosaltres a la creu. I si ell ens ha estimat d'aquesta manera, ens dirà l'autor de la primera carta de sant Joan, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres (4,11). No es tracta de buscar aplaudiments o de donar del que ens sobra, sinó de donar-nos a nosaltres mateixos.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Aquest diumenge 7, a les 12.15 h. Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Terrassa. / **A les 18 h,** confirmacions a la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera.

Dijous 11, a les 19 h. Celebració de la festa titular a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola.

Dissabte 13, a les 19 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de la Garriga.

Notícies

Mons. Cristau celebra a Sant Pere Apòstol i Sant Antoni de Pàdua de Sabadell. El diumenge 17 d'octubre, Mons. Salvador Cristau va celebrar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere Apòstol a Sabadell i presentà Mn. Joan Josep Recasens com Administrador parroquial. Seguidament, va visitar la par-

Parròquia de Sant Pere Apòstol

Parròquia de Sant Antoni de Pàdua

ròquia de Sant Antoni de Pàdua, al barri de Can Rull de Sabadell. Celebrà l'Eucaristia i visità les obres que s'estan realitzant.

Agenda

Reunió de la Comissió de la fase diocesana del Sínode. El 10 de novembre, a les 11 h, reunió de la Comissió formada per: Mn. Fidel Catalán, Mn. Eduardo Pire Mayol, Sra. Eulàlia Gambús, Gna. Conxita Baños, CCV, i Sr. Jaume Galobart.

Conferència. Dijous 11 de novembre a les 19.30 h, tindrà lloc la conferència «L'escoltisme, el teatre i el cant coral a l'Acadèmia durant aquests anys», a càrrec de Jaume Barberà Canudas. Lloc: Acadèmia Catòlica de Sabadell (150 aniversari).

Jornada dels Pobres. El diumenge 14 de novembre, l'Església celebra el Dia dels Pobres, instituit pel papa Francesc per tal que siguem conscients de la pobresa i siguem solidaris davant d'aquest greu problema.

IX JORNADES TRANSMET!

Escola de Pregària. Més de 200 joves es van aplegar, el divendres 22 d'octubre a la Catedral de Terrassa, per a l'Escola de Pregària amb la que es varen iniciar les IX Jornades Transmet! El bisbe Salvador Cristau va convidar els joves a implicar-se en el camí de la sinodalitat que demana el papa Francesc en la fase diocesana del Sínode de l'any 2023.

cesà per a aquest curs i el treball diocesà amb motiu del Sínode de Bisbes.

Al migdia, Mons. Salvador Cristau presidí la celebració d'obertura de la fase diocesana del Sínode i lliurà a cada assistent el Document de Treball per a aquest fi.

Cloenda de les Jornades. El diumenge 24 a la tarda, a la parròquia de Sant Esteve de Granollers, sota la presidència de Mons. Salvador Cristau, es feu una reflexió sobre Déu, la bellesa, els artistes i l'aportació de la cultura a la comunió eclesial. Tot seguit tingué lloc el concert d'orgue del mestre Vicenç Prunés, acompanyat del Cor de Cambra de Granollers sota la direcció de Marc Díaz.

Jornades Transmet i obertura de la fase diocesana de preparació del Sínode. El dissabte 23, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, més de 250 persones varen escoltar la conferència del Dr. Salvador Pié Ninot sobre la comunió i la sinodalitat. Seguidament, es varen presentar les accions del Pla Pastoral Dio-

Jornades del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC). Del 19 al 21 de novembre a Montserrat. Amb el lema: «Sota la vostra protecció ens reunim.»

Esmena. La presentació del P. Llorenç Sagalés, O. Cist., com a Administrador parroquial de Sant Jaume Apòstol (Poble Nou) de Sabadell ha quedat suspesa.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Administrador diocesano de Terrassa

Germanor: somos una gran familia

Me dirijo a vosotros como obispo administrador diocesano. Como sabéis, desde que el papa Francisco nombró al obispo Mons. Josep Àngel Saiz Meneses arzobispo de Sevilla, el derecho eclesiástico prevé que mientras dure esta situación y hasta que el santo Padre nombre un nuevo obispo, la diócesis sea conducida por un administrador diocesano. Y el sentido de esta expresión incluye también el velar por el sustento material de la Iglesia, la diócesis de Terrassa en este caso.

Un año más, el Día de la Iglesia diocesana que celebramos hoy nos ayuda a expresar que los cristianos formamos parte de una gran familia que va más allá de los lazos de sangre y parentesco. Y es que somos la familia de los hijos de Dios.

Ahora bien, es importante saber de qué estamos hablando cuando hablamos de Iglesia. ¿Qué es para nosotros la Iglesia? Muchos no lo saben, y a veces se cree que la Iglesia es como una asociación, a la manera de ONG, o una empresa, o un club de seguidores de un ideal, instituciones todas ellas muy útiles para la sociedad ciertamente. Incluso hay cristianos que piensan que la Iglesia son el Papa y los obispos, solo ellos.

Pero la Iglesia es una realidad mucho más grande que todo esto, porque como hemos dicho es la familia de Dios. Es Jesucristo con todos los bautizados, formando un mismo cuerpo con él que es la cabeza y nosotros que somos sus miembros, según la imagen que presenta san Pablo en la Primera

carta a los cristianos de Corinto (1Cor 12,12-27).

La Iglesia en este mundo la formamos hombres y mujeres que vivimos en él, y necesitamos los medios de este mundo para sostenerla, para extenderla y hacerla crecer. Necesitamos vuestra ayuda económica para la vida de este «cuerpo» en el mundo presente. Hemos de sentirnos responsables de ello porque todos formamos parte de esta familia.

Con motivo de esta jornada ponemos de manifiesto, una vez más, la vida de la Iglesia que anuncia la buena nueva de Jesucristo, celebra los sacramentos y sirve y ayuda a los demás, especialmente los más necesitados. Y ello se lleva a término desde las parroquias, delegaciones, comunidades religio-

sas, escuelas instituciones, Seminario, Cáritas, etc. Gracias a la labor de muchos, presbíteros, diáconos, religiosos y laicos ello se hace posible. Porque todos somos responsables de la vida de esta gran familia, la familia de los hijos de Dios.

Es por todo ello que agradezco en nombre de la diócesis vuestra colaboración en tantos campos de acción y también con el soporte económico que necesitamos para llevarlo a la práctica.

A la vez, pido a todos los fieles, sacerdotes y diáconos, seminaristas, personas consagradas, laicos, familias, niños, con un recuerdo especial para los enfermos, que reemos por el nuevo obispo que el Señor quiera enviarnos, sea quien sea.